

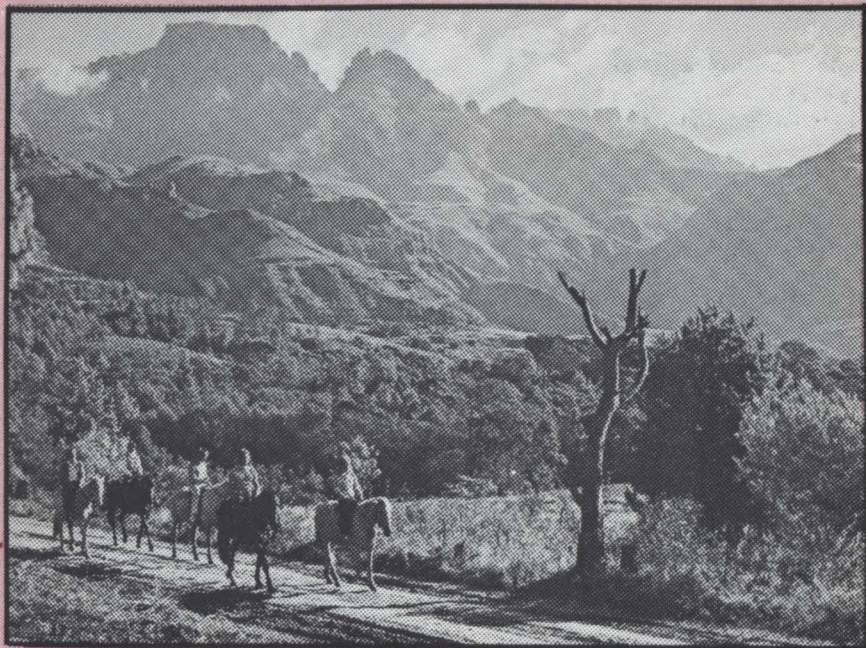
UFO

INFORMATION NR.6 1984

Sydafrikansk bergskedja - platsen för UFO-upplevelse

— SIDAN 3 —

I rymdskepp över Drakenberg heter en bok av Elisabeth Klarer Johannesburg, South Africa, i förgrunden ses de berömda bergen.

**Försvunnen
i Stockholm**

— SIDAN 7 —

**Möte med
humanoider i England**

— SIDAN 12 —

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser
och ökad kunskap om UFO-feno-
men. Utk. med 6 nr/år.
Prenumerationsåret på UFO-Infor-
mation är 1 jan. — 31 dec.

Redaktör och ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

Övriga medarbetare:
Olle Öhman, Märta Engzen, Lars
Nilsson, Kenneth Eek och T. Gus-
tavsson.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård,
596 00 Skänninge.
Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:
Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0
UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av ar-
tiklar och diskussionsinlägg mot-
ages tacksamt.

För att underlätta den redak-
tionella bearbetningen bör manu-
skripten skrivas med största möj-
liga radavstånd på skrivmaskinen.
Var god observera att manus en-
dast skrivs på bladets ena sida!

För artiklarna svarar författarna.
Artiklar och övrigt material ur den-
na tidskrift får återges helt eller del-
vis endast efter tillstånd av ansvarig
utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också
att våra läsare hör av sig med tips
om inträffade händelser av UFO-
karaktär — det kan vara något Ni
läst om i respektive lokalpress på Er
egen hemort eller hört någon berät-
ta. Hjälp oss också samtidigt att lätt
få kontakt med eventuella vittnen
till UFO-observationer genom att
tex notera telefonnummer eller
postadress i breven till oss.

Vi vill ha hjälp av kunniga och duktiga
TECKNARE och ÖVERSÄTTARE
för översättning av engelska, franska och spanska texter.

Vi vill också gärna knyta kontakter med UFO-intresserade
som kan hjälpa till att på sina hemorter följa upp och
bearbeta aktuella UFO-fall.

För närmare upplysningar ring (kvällstid) eller skriv
till Carl-Axel Jonzon, UFO-Information, Box 16,
596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30

UFO-Information utkommer ej regelbundet varannan månad.

Beställ UFO-Information's HANDLINGSPROGRAM

genom att sätta in

30:-

på postgiro 84325-0

**Missa inte
UFO-Information's
pangerbjudande:**

JUBILEUMSNUMRET!

Tidningen är ett måste för den
verkligt UFO-intresserade.

Beställ den
medan den fortfarande finns kvar i lager!

Rekvirera ditt ex. genom att sätta in
35 kronor på postgiro

84325-0

Märk talongen
"Jubileumsnummer"

Sydafrikansk UFO-grupp på besök i Skänninge

Nu är det jul igen! Ja, vem känner
väl inte igen det gamla talesättet!
För oss här på UFO-Information be-
tyder det att vi vill tacka för det år
som strax är till ända men också att
vi hoppas få se er som prenumeran-
ter nästa år igen. De två sista åren
har varit ytterst magra vad gäller
UFO-observationer. Detta i sin tur
har tvingat oss att gräva bland gam-
la utländska UFO-fall. Dessa är för-
visso inte mindre intressanta men
självklart vore det bättre om vi kun-
nat presentera nya, svenska händel-
ser.

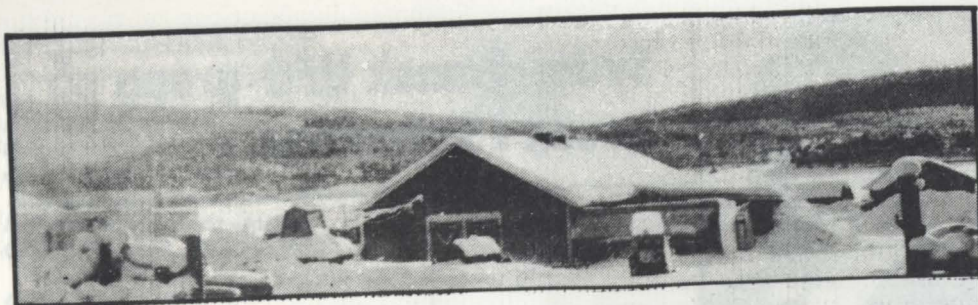
En sak slår mig beträffande den
dåliga UFO-aktiviteten. Det kan inte
vara så, att människor ser i syne som
många förståsigpåare vill göra gäl-
lande. Då skulle ju detta ske mera
jämnt fördelat både i tid och rum.
Nej den "gubben haltar"! En bättre
förklaring fordrar jag nog.

För att övergå till någonting an-
nat: Jag kan berätta, att vi på UFO-
Information haft celebra gäster un-
der hösten. Vi har nämligen haft be-
sök av UFO-gruppen i Johannes-
burg, Sydafrika, vars huvudman är
en i UFO-kretsar inte helt okänd
kvinna. Hon heter som bekant Elisa-
beth Klarer och är till professionen
meteorolog. Nu var det inte hon som
var här utan en annan kvinna, Frida
de Villers, som hade en hel del int-

ressanta synpunkter att framföra.
Jag fick också verifierat ryktet att
ryssarna sände över kodade medde-
landen vilka de snappat upp i rym-
den men ej själva lyckats knäcka.
Detta lyckades fru Klarer med tack
vare sina som hon påstår goda kon-
takter med "rymdexistenserna".
Jag försökte få reda på vad dessa
meddelanden handlade om, men
Frida hade inte fått veta något om
innehållet i dem.

Fru Klarer har också givit ut en ny
bok med titeln "Behind the lightbar-
rier". Jag fick den i gåva men har
inte haft möjlighet att läsa den ännu.
Jag tror inte att den finns översatt
till svenska. I varje fall har jag inte
sett något om den i skrivande stund.
Visst är det trevligt och stimuleran-
de med andra UFO-gruppers syn på
problematiken och särskilt då när
det är grupper från andra länder.
För övrigt nämnde Frida, att de hade
en god UFO-aktivitet under förra
året. Så olika falla UFO:s lotter skul-
le man kunna säga. Till sist en riktigt
trevlig helg och ett gott nytt år öns-
kar

Redaktionen

Landet Runt

Av Tommy Gustavsson och Carl-Axel Jonzon

Ölsremma 12 juli 1984

Vad var det för farkost som kolliderade med en ladugårdsvägg i Ölsremma på torsdagen. Var det ett UFO eller något annat flygande föremål. Ingen vet, men en kraftig smäll var det i alla fall.

Det började med att de som äger gården hörde en kraftig smäll. De rusade ut och fick se att "något" med stor kraft träffat ena gaveln på ladugårdsväggen. I ena hörnet fem meter upp och på en sträcka av två meter var brädorna i väggen alldeles söndertrasade. Stuprännan var bucklig och hade slitits loss från fästena. Taket som bestod av eternitplattor var oskadat, trots att brädorna var trasiga upp till takkanten.

En vecka senare står att läsa i en dagstidning. UFO:t var en hiss. Det skulle vara en traktorförare som fått hisslinorna att haka fast i traktorn på något sätt. Linorna sträcktes ut så att hissbalken med våldsam kraft slog i väggen och orsakade skadorna.

UFO-Information har tyvärr inte kunnat få detta verifierat på något sätt. Vi ställer oss dock ganska frågande till denna förklaring.

Hjortkvarn 13 juli 1984

Helen Åberg och hennes make observerade den 13 juli klockan 01.00

en vitlysande kula som flög från söder mot väster. De observerade föremålet genom ett fönster. Det vitlysande klotet flög i en rak bana för att plötsligt göra en lodrät höjning och sedan fortsätta framåt igen. Observationen varade cirka 20 sekunder.

Ulricehamn 14 juli 1984

Var det kanske traktorföraren vid logen som "landade" med traktorn i en stor ek i Ekhamen i Ulricehamn natten till lördagen.

En samling ekar som växer i Ekhamen, parken ovanför Lindängsvägen skadades natten till lördagen av något föremål som verkat ha kommit uppfra. Den största av ekarna har fått tre av sina stora grenar avbrutna. Det var upp till halvmeter-tjocka grenar som bröts av på den stora eken. Även två mindre ekar hade fått grenar avbrutna. Det verkar som ett stort föremål pressats ned ovanifrån så att grenarna brutits av.

Ett vittne som bor närmast Ekhamen berättar att han hört något som lät som en stor "huggmejsel". Händelsen utspelades vid två-tiden natten till lördagen.

Jönköping 26 juli 1984

Klockan var 20.30 den 26 juli när fem personer observerade ett före-

mål som först stod still på himlen för att sedan förflytta sig sydväst mot sydväst. Storleken var ungefär som en fullmåne, ovalt och vitlysande.

Det var Roger Bielecky och fyra personer till som gjorde observationen från Tabergstoppen söder om Jönköping. Efter det första föremålet kom det efter några minuter ytterligare tre ljuspunkter av vilka två låg över varandra. En liten stund senare kom ännu ett föremål av samma storlek som det första, säger Roger. Detta var försett med 6 till 7 lysande punkter. Himlen var delvis mulen och farkosterna färdades över molnbasen. Efter observationen larmade Roger Jönköpings flygplats. Där hade man ingen förklaring till händelsen.

Husby 24 augusti 1984

En person blev vid 22.20 tiden på fredagskvällen vittne till en UFO-händelse. Ett ovalt format föremål med ett tiotal röda och gula ljus rörde sig sakta och på låg höjd över hustaken. Kursen var nordlig och observationen varade cirka en halv minut innan det försvann bakom hustaken i Husby. En kort stund senare passerade ett flygplan, men det färdades betydligt fortare.

Sävsjö 7 september 1984

Olof Baard som dagligen kör tidningar mellan Växjö och Nässjö blev under natten till fredagen vittne till en överflygning av ett UFO. Klockan var 02.15 när jag såg ett starkt ljus på himlen. Det var norrut på länsväg 128 och jag hade lämnat tätbebyggelsen i Sävsjö. Jag trodde att man glömt att släcka någon lampa vid en grusgrop öster om vägen. När jag kom fram dit hade skenet flyttat sig ännu längre norrut. Strax före vägskalet i Sandsjö stannade jag och steg ur bilen för att höra om det kom något motorljud från föremålet. Det var alldeles tyst och jag såg varken lanternor eller positionsljus. Det

gick inte att se några konturer på föremålet, det var som det skulle vara inhöljt i dimma. Formen på föremålet var ungefär som den diamant SE-banken har som emblem. Jag uppskattade att det var 50 meter långt och nästan lika högt. När jag fortsatte bilresan steg den ljuskäglignande farkosten uppåt och försvann, berättar Olof Baard.

Baard som varit yrkesmilitär och sysslat med bevakning har aldrig tidigare sett något liknande. Han kontaktade I 12 i Eksjö, F 17 i Kallinge och polisen i Sävsjö. Ingen av dessa hade någon förklaring till det han varit med om under tidningstransporten.

Orsa 9 september 1984

På hemväg från en fisketur fick Inger Gegerfeldt vid 20.30-tiden syn på ett lysande föremål. Det var mörkt och regnigt och det flög i trädtopps höjd. Till formen såg det ut som en lampa, men någon sådan finns det inte mitt i skogen.

Jag trodde först att vi skulle få möte. Men det kom aldrig någon bil. Det lysande föremålet såg ut som en stor gul lampa, lite oval till formen. Det försvann lika hastigt som det dök upp, berättar Inger Gegerfeldt.

Avesta 9 september 1984

Klockan var strax före 23.00 på söndagskvällen när en pensionär på kvällspromenad med hunden fick vara med om sitt livs upplevelse. När han befann sig vid gamla Norbergsvägen blev det med ens mycket lust.

Trakten runt om lystes upp av ett starkt sken. Det såg ut som en boll som brann. Den befann sig norrut på himlen. Jag tittade mig omkring efter någon mer som kunde ha sett händelsen. Då kom det som på beställning en bil på Corneliusgatan. Plötsligt sloknade bilens belysning och motorn stannade, berättar pensionären.

Han kunde samtidigt se ljusklotet som blixtnabbt försvann mot Nor-

berg. Föremålet förvandlades till en lysande skiva när det försvann. Samtidigt fick bilföraren igång sin bil och fortsatte Norbergsvägen bort. Jag ropade på honom, men han hörde mig inte utan fortsatte. Min hund blev mycket rädd efter händelsen, den strök sig efter benen på mig och gnydde. På måndagsmorgonen vägrade hunden att gå den här promenaden, som vi tagit under drygt två års tid. Jag har aldrig trott på sådana här saker tidigare, men nu börjar man ju att fundera, avslutar pensionären.

Ludvika 9 september 1984

Vid ettiden på natten till söndagen observerade sex personer från Ludvika ett lysande föremål över staden.

De fick se ett konstigt ljussken över sjön Hillen. De gick ut och tittade och fick uppleva en mystisk händelse. Ljusskenet förvandlades till ett flygande föremål, en fyrkant omgiven av ett starkt rött sken. I hörnen på föremålet lyste starka röda punktljus. De iakttog farkosten under cirka 30 sekunder, innan den steg rakt upp och försvann. Vittnena kontaktade polisen och berättade om händelsen.

Bräcke 16 september 1984

Bengt-Erik Lindegren och hans farmor Gunborg Bengtsson såg vid 22-tiden på söndagskvällen ett föremål som sakta passerade deras fönster. Det hade ett kritvitt sken. Jag blev mycket rädd, säger Gunborg. Först trodde jag att det var en väderballong. De sprang till nästa fönster för att försöka få en skymt av föremålet, då var det redan försvunnet.

Vingåker 6 oktober 1984

I samband med en bilfärd mellan Regna och Vingåker observerade Mariann Hedman ett ljusfenomen på himlen.

Klockan var ca 18.40 då ett lysan-

de klot dök upp på himlen. Jag stannade och öppnade bildörren för att höra eventuella ljud. Det var alldeles tyst. Det enda var att bilradion började spraka, berättar Mariann Hedman.

Föremålet var runt, lysande och större än en fotboll, samt hade en lång svans efter sig. Det försvann norrut och under passagen blev det väldigt ljust, säger Mariann.

Ytterligare två Vingåkersbor blev vittnen till fenomenet. Det var Hillevi Adamsson och Elsa Lind som också de såg det lysande klotet snabbt fara förbi och försvinna i nordlig riktning. Alla tre observatörerna är överens om att något vanligt stjärnfall var det i alla fall inte de såg.

Borås 19 oktober 1984

Vad är det som far omkring på morgontimmarna, skenbart mindre än fullmånen? Detta undrar makarna Ingela och Christer Bäck bosatta i Öneberg 15 kilometer söder om Borås.

Ingela skulle just amma sin lille son då hon får en känsla av att hon ska gå fram till fönstret. När hon tittar ut får hon syn på två föremål över ladugården. Hon väcker sin man som också han blir vittne till dessa. Efter ett kort ögonblick försvinner föremålen över åkern. Det ena strax intill boningshuset. På en kort stund är de helt försvunna. Klockan var ca 05.30 på morgonen, vädret var halvklart och det blåste lite.

Vi på redaktionen vädjar till er som läser Landet Runt att ni hör av er till oss om ni får höra talas om någon UFO-observation i era hemtrakter, som ni tycker borde komma till allmän kännedom.

Försvunnen i Stockholm

Av Carl-Axel Jonzon

Nu har det hänt igen! 21-årige Stefan Söderqvist har varit försvunnen sedan lördagen den 18 augusti i år. Samtidigt sågs UFO över den aktuella platsen. Vad skall man egentligen tro.

Lördagen den 18 augusti färdades Stefan Söderqvist tillsammans med en kamrat i bil inne i centrala Stockholm. Vid Hamngatan släppte Stefan av sin kamrat och har sedan dess inte synts till. Han har inte tagit ut sin lön, inte sjukanmält sig, inte hört av sig vare sig till arbetsplatsen eller till sina kamrater. Polisen ser det hela som ett stort mysterium. Stefan Söderqvist anses av de som känner honom, som en mycket skötsam och ordentlig ung man och det anses som otänkbart att han skulle hålla sig undan utan att meddela sina närmaste om och varför. Stefan Söderqvist är 172 cm lång och av ordinär kroppsbyggnad. Han har bruna ögon och mörkblont hår. Polisen i Stockholm är självfallet intresserad för tips som kan leda till uppklärandet av försvinnandet.

Vi på UFO-Information har fått in två olika observationer över ett föremål som lördagen den 18 augusti klockan 11.40 passerade över Djurgården. Båda observatörerna befann sig på Strandvägen den aktuella tiden och de berättar följande. Båda var på väg mot centrum då de fick se föremålet, som verkade befinna sig på stor höjd uppskattningsvis 10.000 meter. Det var ljust skinande och ovalt till formen. Det förflyttade sig ut över Djurgården och passera-

Den försvunne Stefan Söderqvist

de på sin färd bakom moln, vilka det lyste igenom. Efter att ha passerat ett moln tycktes det som om föremålet släppte ut någon slags gas. Det syntes rökpuffar, vita till färgen. Hastigheten var större än ett flygplan, vilket kunde avgöras genom att det färdades ett militärt jaktplan efter den ovanliga flygfarkosten. Jaktplanet hann inte ifat UFO:t, utan blev på efterkälken. Den ena av observatörerna, en dam, säger sig ha fått hornhinneinflammation efter det att hon stirrat på föremålet. Hon uppger vidare att hon känt sig observerad. Hon fick vidare mardrömmar och kände sig besvärad ett par dagar efter händelsen.

Vi på redaktionen vet givetvis inte om dessa iakttagelser kan sättas i samband med försvinnandet, men vi vet att UFO kidnappar både folk och fä, så helt omöjligt är det inte att den saknade Stefan Söderqvist får se vår planet ovanifrån.

33-årig brasilianare förflyttad 200 mil

Enligt tidningen O Dia av den 22 juli 1976 hade en 33-årig man vid namn Sidney Walker, gift och med sin familj bosatt i Bairro Gradim, Sao Goncalo, nära Rio de Janeiro i Brasilien, lämnat sin bostad klockan 19 den 14 juni för att gå och köpa ett paket cigaretter i den närbelägna baren.

Han gick fram till disken och bad sin vän ägaren, Vasco de Freitas, om cigaretter och blev vederbörligen expedierad. Efter att ha fått dem gick han hemåt längs gatan. Han hade gått ut som han gick och stod och endast med så mycket pengar på fickan att han kunde betala för cigaretterna.

Caféägaren lade emellertid märke till att han gjort ett misstag med växelpengarna och skyndade ut efter Sidney Walker. Han stod vid entrén och såg sin vän avlägsna sig. Till sin förvåning såg han ett UFO och från detta en stråle av ljus riktad ned mot Sidney.

Caféägaren blev skräckslagen vid åsynen av UFOt, eftersom han tidigare hade läst om fall, där folk hade försvunnit under precis liknande omständigheter. Han rusade därför efter Sidney och ropade till honom att vända om, men nästan omedelbart fann han sig själv "fastnaglad vid platsen" av en främmande kraft, så att han blev totalt oförmögen att röra sig.

Allt han kunde göra, var att stå där och se på, hur Sidney Walker försvann ur sikte på Avenida Dr. Gradim. Och det var troligen på den gatan som han försvann från världen - men hur det gick till kunde förklaras först senare.

Sidneys familj satt uppe till sent på natten och väntade på honom. Till slut gick de ut och letade efter honom. Den första plats de sökte på

var baren Itauna, där de fann ägaren. Han var rädd för att avslöja, vad han hade iakttagit, varför han inskränkte sig till att säga att Sidney verkligen hade varit där för att köpa ett paket cigaretter. "Jag har inte sett till honom sedan dess, men varför frågar ni? Vad är det? Har något hänt?", sade han.

När de berättade för honom, att Sidney inte hade återvänt hem, blev caféägaren allt mer orolig. Han var skräckslagen och behöll fortfarande för sig själv den hemlighet, han inte vågade avslöja. Han fortsatte helt enkelt att hävda, att den försvunne hade varit där och köpt cigaretter och att det var allt.

Den lokala polisstationen informerades om Sidneys försvinnande, men alla deras ansträngningar att finna honom var fruktlösa. Då Sidneys mor fick veta detta, drabbades hon av ett slaganfall och fick föras till sjukhus. Sidneys bror, Edson, som var i den brasilianska armén, försökte då ta reda på om armén kunde göra något för att finna Sidney.

Dagarna gick och alla ansträngningar visade sig vara resultatlösa. Edson satte då in en annons i spalten för saknade personer i tidningen O Dia, och den infördes den 27 juni med följande lydelse.

Sidney Walker, ålder 33, gift, bosatt på Rua Azevedo Sodré 97, Bairro Gradim, Sao Goncalo, har varit försvunnen sedan den 14 juni, då han lämnade sitt hem för att köpa cigaretter. Han bar Lee-jeans, en långärmad, randig pullover med polokrage och svarta skor.

Under tiden var även andra efterforskningsavdelningar, förutom polisen och armén, engagerade i sökandet, men allt var förgäves. Sidneys far, Ildefonso Walker, var förtvivlad och modern låg fortfarande

på sjukhus. Hustrun Lidia, deras son Adriano och resten av familjen var alla ledsna och ängsliga.

Äntligen.....ett brev.

Skrivet den 8 juli och postat den 12, nådde dem den 14. Det var adresserat till Sidneys mor och brodern Edson öppnade det och läste följande:

Natal, Rio Grande do Norte
den 8 juli 1976

Kära mor!

Då jag skriver dessa rader, längtar jag efter att få träffa hela familjen igen. Mamma, jag är häruppe i norr. Men var inte orolig för mig. Allt är O.K. tack gode Gud.

Hur är det med lille Adriano och Lidia, hur är det med er allesammans? Och är pappa bra? Och hur är det med farmor? Jag tänker mycket på henne. Och på Lidia, Adriano och min bror Edson. Går Adriano fortfarande till lekskolan? Må Gud välsigna dig Adriano och göra dig lycklig. Min son, en dag skall du förstå allt detta och förlåta din far. Lidia, fortsatt med betalningen till fackföreningen, därför att det är mycket viktigt för Adriano. Jag fick mitt medlemsbevis med mig, men du kan göra det nödvändiga. Pappa, du ser väl efter alla mina verktyg eller hur, eftersom jag kanske vill ha dem någon dag. Sänd mina bästa hälsningar till Fabio (sväger) och hans familj och alla de andra.

Pappa och mamma, jag ger er uppdraget att föda och uppfostra Adriano. Var snälla och sänd mig ett foto på honom. Kärleksfulla hälsningar och kyssar och jag ber om er välsignelse, och hälsa till Dona Otavia och hennes familj.

Sidney Walker, Natal den 8 juli 1976

P.S. Snälla ni skriv allesammans så fort som möjligt.

I samma kuvert låg det ett andra brev adresserat till brodern Edson. Det hade följande innehåll:

Käre bror Edson!

Snälla, jag ber dig för Guds kärleks skull, posta mig 700 cruzeiros snabbt, så att jag kan köpa mig en biljett tillbaka hem. Edson, det tar tre dagar och jag genomgår ett helvete. Det håller på att göra mig tokig och jag kan inte klara mycket mer av detta likande. Jag är helt ensam och jag har de kläder jag står och går i. Tala med pappa och farmor och Lidia och be dem ordna de pengar jag behöver. Jag betalar tillbaka senare. Jag ber dig för Adrianos skull göra detta för mig så snabbt du möjligt kan. Gud belönar dig för det och hjälper dig och de dina.

Natal den 8 juli 1976
Sidney Walker

P.S. Säg Lidia att jag älskar henne väldigt mycket.

Trots att ingen förstod någonting av vad som hänt med Sidney, blev familjen åtminstone lättad av att höra ett livstecken ifrån honom. För han var vid liv och mätte bra verkade det, i Natal, även om ingen visste exakt hur och varför. På baksidan av kuvertet stod hans adress i Natal:

Rua Araguari 375
Bairro do Dix-Sept Rosado
Rio Grande do Norte

Edson tänkte noga igenom det hela och kom till den slutsatsen att det skulle ta lång tid för pengarna att nå Sidney, och att det skulle ta lång tid för denne att komma hem. Genom att utnyttja sina kontakter talade han med en av de federala förtroendevalda, som sedan tog kontakt med ledningen för staten Rio Grande do Norte. De anvisade en federal byrå, Dops, vilkas representanter fann Sidney i Alecrim, Bairro do Rosado. Dops underrättade därpå hans familj.

Sidney hittades hos ett äldre par i ett litet hus med halmtak. Förvirrad kunde han inte förklara för männen

från den federala byrån exakt vad som hänt honom. Han togs därför till Inps medicinska center i Natal. Efter undersökning gav läkarna rådet, att han omedelbart efter hemkomsten borde placeras på sjukhus i Rio de Janeiro. De hade funnit hos honom, sade de, symptom på partiell minnesförlust som alternerade med stunder av mera klarhet och under dessa perioder var han kapabel, att berätta vad han mindes.

Fångad av ljusstrålen

Så fort han mottagit denna rapport från Dops i Natal gav sig brodern Edson av norrut för att träffa Sidney och deras möte skedde på Inps medicinska center. Det var ett rörande möte och Sidney grät.

"Varför gjorde du det?", frågade Edson.

Sidney, som fortfarande var förvirrad svarade, att han inte stuckit

hemifrån eller gjort något fel. Och så fortsatte han med att berätta en fantastisk historia - en historia som senare styrktes av Vasco de Freitas, ägaren till baren Itauna.

Sidney förklarade hur han hade gått in i baren för att köpa sina cigaretter och hur han sedan gått hemåt längs gatan Rua Washington Luis.

"Där, på gatan, kände jag att någonting drog mig uppåt. Jag kämpade desperat emot, men 'det', vad det nu kunde vara, var väldigt mäktigt, och jag började se suddigt och förlorade medvetandet. Allt jag minns, är att jag lämnades bland några kokospalmer här uppe i Rosada i norr, och jag hittades och blev hjälpt av ett gammalt par, som tog mig till sin halmtäckta hydda. Allt vi levde på däruppe var kokosnötter, mandiocrotmjöl (farinha) och olivolja. Jag minns inte, vilket datum det var, då jag vaknade och fann mig själv ligande i palmdungen. Inte heller minns jag någonting av, vad som

hände efter det jag lyftes uppåt i luften och svimmade."

Edson tog med sig Sidney hem till södern igen. De var hemma igen den 20 juli, och fann att alla väntade på dem och befann sig i feststämning. Dvs. alla utom modern, som fortfarande låg på sjukhus och inte kände till den senaste utvecklingen.

Sidney undersöktes samma dag på Aspeg-sjukhuset för medicinsk behandling. Han hade runda röda märken, en del två centimeter i diameter, på olika ställen av kroppen. Man sade, att dessa märken verkade ha orsakats av sugning, på samma sätt som koppglas gör då de används vid medicinsk behandling. Hur som helst var dessa märken på Sidneys kropp mycket mindre än efter koppglas och det fanns många sådana.

Detta var de avslutande huvuddetaljerna i rapporten i O Dia av den 22 juli 1976, från deras representant i Niteroi. Samma tidning fortsatte emellertid med att nästa dag följa upp händelsen med ytterligare en rapport enligt följande:

Atminstone två personer till i Bairro do Gradim, Sao Goncalo, berättade att de också sett tre UFOs cirkla runt på himlen över den stadsdel och den kväll, där Sidney Walker blev upplyft av ett UFO och slutligen landsattes i staden Alecrim, nära rymdspåringsstationen och flygvapenbasen i Barreira do Inferno do Norte. Som vi redan rapporterat försvann Sidney Walker den 14 juni och återfanns ganska nyligen.

Under tiden hade flera människor, som bor på Rua Rio de Janeiro i Quitadinha, Petropolis, sagt att de sett tre UFOs som avgav strålar av gult, rött och grönt ljus, och att de iakttagit dem under en halv timmes tid. Radiostationen i petropolis (Radio Imperial) hade informerats och sände reportrar till området. Dessa bekräftade, var för sig, att dessa föremål var verkliga. De tre UFO:n rörde sig uppåt och nedåt på himlen med hög hastighet. De hade dykt

upp de senaste tre dagarna och var klart synliga vid den tidpunkt, då Sidney Walker fördes bort.

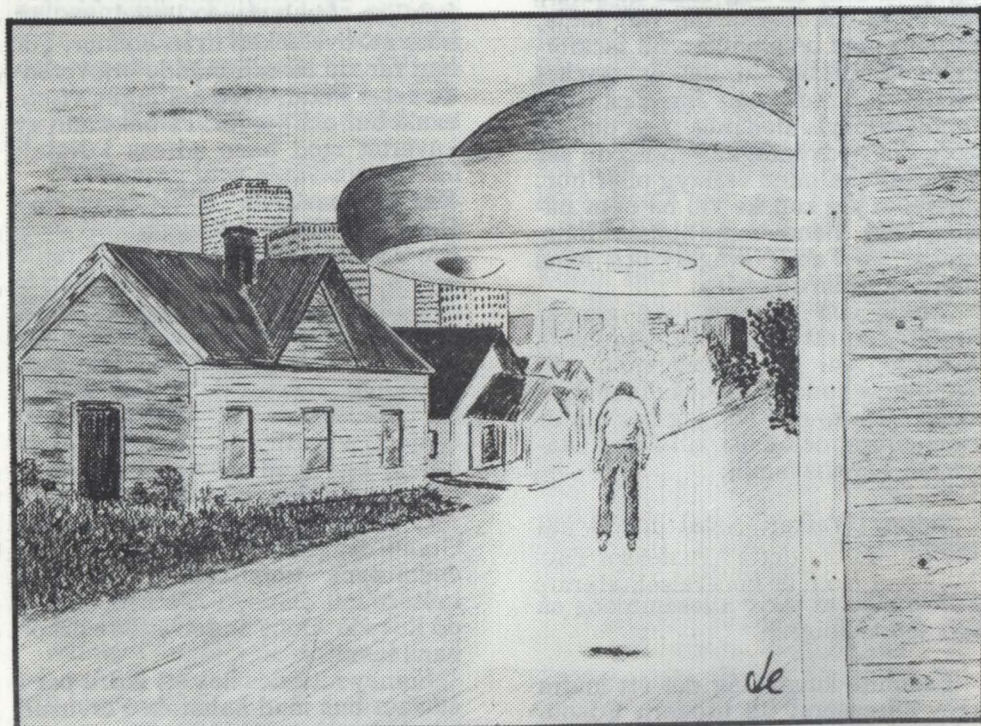
Färska avslöjanden

Två vittnen, Martinaldo de Castro och en 64-årig fiskare vid namn Joao Cavalcanti de Albuquerque, har också berättat att de sett tre UFOs passera rakt ovanför området, strax innan Sidney Walker blev ombordtagen på ett av dem och de berättar:

"Vi blev rädda och bestämde oss för att genast bege oss hem, rädda för att någonting skulle kunna hända oss. Senare hörde vi om den unge mannens försvinnande, men vi kopplade inte ihop de två händelserna då. Nu är vi emellertid absolut säkra på att han helt enkelt sögs upp av ett av tefaten och togs med till den där platsen i norr.

Sedan Sidney Walker återkommit hem, har hans familj och vänner försökt att få höra hans fantastiska upplevelse. Men hur mycket han än försöker, kan han inte minnas ett dugg av förflyttningen. Allt han kan säga är att, när han köpt sitt cigarettpaket i baren Itauna och när han var på väg hem kände han hur han drogs uppåt, och att allting blev svart. Vidare hur han kom till sans i en dunge kokospalmer i Alecrim, där han hittades av ett äldre par som gav honom skydd i sitt hem. Medan han levde där med gamlingarna, var den enda mat han fick mandiocrotmjöl, olivolja och kokosnötter. Han bestämde sig då för att skriva till sin familj, berätta för dem, var han fanns och be om pengar för att kunna resa hem igen. Under tiden hittades han av Dops representanter i Natal, som tog honom till en lokal Inps-klinik.

Källa: Flying Saucer Review, Volume 22, No. 4, 1976

I en stråle av ljus försvann Vasco de Freitas upp i UFO:t

Insändare

Allt tal om att det skulle vara demoner som styr UFO:s är löjligt. I den mån sådana finns har de knappast någon nytta av UFO:s.

Jag lutar nog mer åt att de är rent fysiska. Andliga individer behöver ingen sorts fordon för att förflytta sig. Men nu är det en gång så att en fysisk person måste ha något hjälpmedel för att någorlunda snabbt avverka längre avstånd.

Lägg märke till att andlig inte behövs betyda något positivt. Det är mer ett tillstånd än någon person. Man kan inte heller säga att en fysisk person är andlig. Man kan förflytta sig i anden, ja! Men då följer inte den fysiska kroppen med. Däremot tror jag att det är fullt möjligt att konstruera fordon som mycket liknar tillståndet 'att färdas i anden'. Hur det ser ut och hur det är konstruerat kan jag knappast ens gissa.

Men det är inga demoner, utan fysiska personer det är fråga om. Möjligheterna i universum är väldigt stora. Varför skulle det inte finnas vitt skilda mentaliteter? Vi kan ju se

vad som finns här på jorden! Och jämfört med övriga universum är våra förhållanden mycket begränsade.

Om vi sätter jordiska förhållanden i relation till övriga universum så är skillnaderna lika stora som universum, sig självt.

Många av rymdens innevånare visar sig sällan fysiskt. De har kontakt med oss men vi saknar möjlighet att förstå detta. 'Via telepati'. De flesta tror att man hör en röst men det gör man sällan. Telepati är mer en känsla som man upplever. Man får en känsla av ordets betydelse inte av själva ordet. Det blir inga ord för dessa är begränsade till språk.

Allt livs gemensamma språk är känsla eller upplevelse. Telepati är ett tillstånd av uppmärksamhet på tanken, känslan. Och det är telepati som vi kommer att använda i kommunikation med andra livsformer. Det är genom telepati vi kan förstå andra problem än våra egna privata.

Klas Sefastsson

Möte med humanoider i England

av Jenny Randles

Rapport 7699, 3 september 1976.
Tidpunkt: 21.00. Undersökt av John Rouse (Contact).

Det är synd att det rapporterade vittnet till detta fall är en äldre dam (63 år) som var mycket rädd och inte önskar någon publicitet. Det fanns också ett 18-årigt vittne, men henne har vi inte lyckats spåra upp. Nu-fon:s utredare, John Rouse, anser emellertid att det är frågan om ett genuint fall.

Mrs A och Miss B var på väg hem från ett besök hos några släktingar. De promenerade förbi ett ödligt område i den lilla byn Fencehouses i grevskapet Durham. Området har faktiskt sedan dess jämnats för bebyggelse och där finns otaliga gruvschakt som övergivits.

De såg ett märkligt föremål på en jordhög. Det var mycket litet, och exakta mått visade sig vara möjliga att uppskatta på grund av de händelser som kommer att beskrivas. Det var 150 cm långt och ca 1 meter högt - i stort sett ovallt till formen med en

stor glasliknande avdelning i mitten och en orangefärgad kupol på toppen. Det vilade på släppliktande medar, vilka verkade vara av krom eller stål.

Vittnena var inte rädda utan verkade dragas mot föremålet på ett nästan hypnotiskt sätt. När de gick närmare lade de märke till en underlig effekt. Det hade förekommit en lätt vind och spridda moln på himlen men vinden tycktes plötsligt upphöra. Träden verkade sluta att svaja och trafiken på den närbelägna vägen verkade helt enkelt försvinna. Vittnenas armbandsur stannade i samma ögonblick - trots att de efteråt fungerade helt normalt. Det var nästan som om de var fastfrusna i tiden.

Mrs A var nu ända framme vid UFOt och hon kunde med handen stryka längs UFOt:s ena sida. Den var mycket slät och glasliknande och kändes varm. Det var då hon verkligen kunde iakttä alla detaljer rörande storlek och form.

Plötsligt dök två varelser upp vid sidan av UFOt. De var stora som dockor (vilket vi antar vara lika med ca 30 cm). De var i stort sett mänskliga till utseendet med långt vitt hår som var åtskilt från mitten. De hade stora ögon och klotliknande fingrar. De verkade rädda för vittnena och satte händerna för ansiktet.

Nu blir berättelsen ganska förbryllande. Vittnet visste inte säkert vad som hände med varelsena och blev lite konfunderad och desorienterad, speciellt i fråga om tiden. Det är möjligt att det förekom en tidsförskjutning på ca en halvtimme, men detta kan inte med säkerhet fastställas.

Farkosten sågs lyfta och avlägsna sig med hög hastighet, och det avgav samtidigt ett brummande ljud.

Det förekom möjligen också ett slags fysiologisk eftereffekt. Påföljande dag försökte Mrs A sätta igång dammsugaren hemma. Hon fann att hon inte kunde sticka in kontakten i vägguttaget. Det var som om något slags kraft tryckte tillbaka hennes

händer (lägg på minnet att hon hade vidrört UFOt). Till slut var hennes dotter tvungen att göra det åt henne.

Med tanke på vittnets ängslan hade vi en väldigt tur som fick höra talas om händelsen. Detta skedde indirekt och endast på grund av att hon hade ett behov av att lätta sitt hjärta. Det har inte förekommit någon publicitet, trots att det framstår klart med tanke på den publicitet som gavs humanoidfallet i Winchester i november att hon lätt skulle kunna ha erhållit sådan om detta var hennes mål. Det verkar nu vara en helt logisk reaktion att vilja glömma hela historien, trots att försök göres att utreda händelsen i fullständigt förtroende. Hon är mycket orolig för att pressen ska få fatt i historien.

Man kan mycket lätt göra jämförelser med andra fall. Parallellen med Mrs Lainchburs historia (FSR 22-3) är intressant. Denna uppgav att hon fått besök av varelser från Pluto vilka sågs i en liknande transliknande situation, och hon reagerade efteråt på ett mycket likartat sätt - berättade historien och ansåg sedan att hon sagt tillräckligt. Hon var ungefär lika gammal.

Utbredningen av denna typ av fall, vilka jag refererar till som psykiska kontaktopplevelser är anmärkningsvärd. Tänk på Mr L från West Yorkshire (augusti - 76 Nun) och Mrs H från Belfast (Northern Ufology no. 1). Det måste finnas en gemensam länkfaktor här till varför dessa subjektiva upplevelser påtvingas vittnen i allt större antal. Det kommer antagligen inte att finnas några spår efter UFOt - nästan som om det aldrig varit där. Det fanns inga spår efter Winchester-UFOt (också en orangefärgad oval), och det fanns en atmosfär av det överkliga omkring det. Men trots att händelsen verkar vara subjektiv behöver det inte betyda att vi skall ignorera den. Det finns en möjlighet att vad det än är som orsakar UFO-fenomenet så kanske det har förmågan att låta oss se precis det som det önskar oss att se eller det vi vill se.

De mystiska boskapsstympningarna i USA är alltjämt en olöst gåta.

Då och då förekommer i USA-pressen fortfarande artiklar och noter om hur boskap i skilda delar av landet blivit lemlästade på ett gåtfullt sätt. Det finns därför anledning för oss att återkomma till saken. Ännu torde inte sista ordet vara sagt, men det föreligger faktiskt omständigheter som pekar på att UFOs kan ha haft något att göra med händelserna. UFO-Information återger här i sin helhet en artikel ur Fate som behandlar de undersökningar vilka företogs i samband med boskapsstympningar förövade från mitten av 1970-talet.

Den 20 april 1979 sammankallades i Albuquerque i New Mexico en konferens som skulle behandla de gåtfulla boskapsstympningarna. Ledare för konferensen var senator Harrison Schmitt, f.d. astronaut.

Konferensdeltagarna utgjorde en ytterst blandad samling av experter och vanliga lekmän. Många inlägg gjordes, en del väl avvägda men åtskilliga vettlösa teorier framfördes också. Schmitt försökte så gott sig göra lät att bringa ordning i begreppen och sälla ut fakta.

Allmänne åklagaren i New Mexico R.E. Thompson tog upp frågan om de mystiska helikoptrar, som vid flera tillfällen varit synliga i samband med boskapsstympningar. De beskrevs ofta som svarta och utan märken på flygplanskroppen. Man har enligt Thompson observerat sådana helikoptrar ända från våren 1973, då jordbrukarna i mellersta västern började sätta dem i samband med de skador som åstadkoms på deras bo-

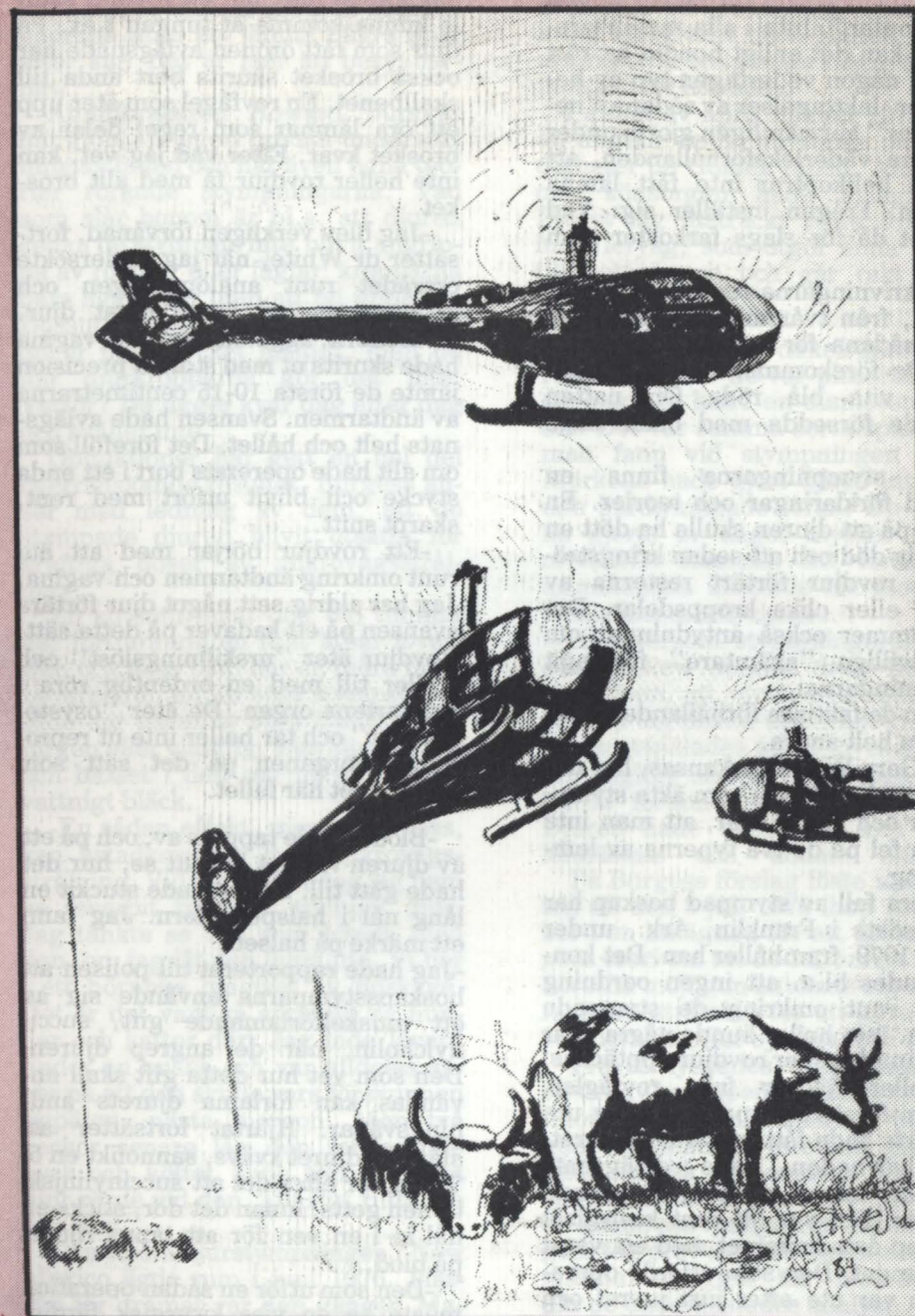
skap. De slutsatser man drog var inte helt omöjliga. Helikoptrarna syns ju kretsa just över områden, där boskap befann sig.

I vissa fall hade helikopterbesättningarna tagit sig för att beskjuta lantbrukare, som i sin tur besvarat elden.

Tidigt på hösten det året stals fem svin från lantbrukaren James Hagler i Pond, Mo. Han såg en helikopter kretsa flera gånger över sin gård. Vid ett tillfälle blev han beskjuten från helikoptern och besvarade elden, men då blev han i sin tur beskjuten av någon som befann sig på marken. Polis tillkallades men man fann ingen obehörig inom området. När polismännen gett sig iväg började dock skjutandet igen.

I juli 1974 avlossades ett tjugotal skott mot en lantbrukare i Pottawattamie, Iowa. Det var två plan, ett tvåmotorigt samt en helikopter utan märken som gick till attack. Planen hade setts i området då och då under hela våren.

Sent på sommaren iaktogs av flera lantbrukare, ranchägare, polismän och andra vittnen helikoptrar, som flög över och ibland landade inom områden, där boskap hade döts. Sambandet kan vara tillfälligt men är ändå bestickande. Liknande händelser har utspelats nästan överallt i USA. Ibland har upp till sju helikoptrar iakttagits samtidigt. Det har hänt att de jagat iväg poliser och andra vittnen men i allmänhet har det gett sig iväg när de blivit iakttagna.

Helikoptrarna sprider skräck bland människor såväl som boskap.

Kapten Keith Wolverton ställer sig något tveksam till beteckningen "helikopter". Inte i alla rapporterade fall kan det enligt honom ha rört sig om någon vedertagen typ av helikopter. Iakttagelser av sådana "helikoptrar" har nämligen gjorts under så svåra väderleksförhållanden, att flygets helikoptrar inte fått lämna marken. Frågan inställer sig: Vad var det då för slags farkoster man såg?

Beskrivningarna rör sig över hela skalan, från tvåmanshelikoptrar till stora sådana för transport av trupper. De förekommer i olika färger: gröna, vita, blå, röda. Om natten syns de försedda med olika slags ljus.

Till stympningarna finns en mängd förklaringar och teorier. En går ut på att djuren skulle ha dött en naturlig död och att sedan kringströvande rovdjur förtärt resterna av djuret eller olika kroppsdelar. Det förekommer också antydningar om att illvilliga "skämtare" företagit stympningarna.

Men de faktiska förhållandena torde vara helt andra.

Dr Gary White, Arkansas, har undersökt såväl falska som äkta stympningar och han menar, att man inte kan ta fel på de två typerna av lemlästning.

-Flera fall av stympad boskap har undersökts i Franklin, Ark., under våren 1979, framhåller han. Det konstaterades bl.a. att ingen oordning rådde runt omkring de stympade djuren. Inte heller kunde några spår efter hundar eller rovdjur upptäckas, ej heller fjädrar från rovfåglar.

-Den första stympade kon jag undersökte hade fått juvret bortskuret. Körtelevnaden hade avlägsnats utan att annan omgivande vävnad skadats. Det var ett rent kirurgiskt ingrepp åstadkommet med ett vasst instrument. Den som utförde operationen var ute efter just juvret och ingenting annat.

-Ögon, öron, tungan, ändtarmen och könsorganen hade avlägsnats

från det andra djuret jag undersökte. Jag förstår inte, hur ett rovdjur skulle kunna komma åt tungan t.ex. På djur som fått öronen avlägsnade har också brosket skurits bort ända till skallbenet. En rovfågel som äter upp ett öra lämnar som regel delar av brosket kvar. Efter vad jag vet, kan inte heller rovdjur få med allt brosket.

-Jag blev verkligen förvånad, fortsätter dr White, när jag undersökte området runt analöppningen och könsorganen på ett stympat djur. Livmodern, äggstockarna och vagina hade skurits ut med största precision jämte de första 10-15 centimetrarna av ändtarmen. Svansen hade avlägsnats helt och hållet. Det föreföll som om allt hade opererats bort i ett enda stycke och blivit utfört med rent, skarpt snitt.

-Ett rovdjur börjar med att äta runt omkring ändtarmen och vagina. Jag har aldrig sett något djur förtära svansen på ett kadaver på detta sätt. Rovdjur äter "urskillningslöst" och ställer till med en ordentlig röra i bakpartens organ. De äter "osystematiskt" och tar heller inte ut reproduktionsorganen på det sätt som gjorts i det här fallet.

-Blodet hade tappats av, och på ett av djuren var det lätt att se, hur det hade gått till. Någon hade stuckit en lång nål i halspulsådern. Jag fann ett märke på halsen.

-Jag hade rapporterat till polisen att boskapsstymparna använde sig av ett muskelförlamande gift, succinylcholin, när de angrep djuren. Den som vet hur detta gift skall användas kan förlama djurets andningsvägar. Hjärtat fortsätter att slå, tills djuret kvävs, sannolikt en 5-7 minuter efter det att succinylinjskationen getts. Innan det dör, sticks en nål in i en ven för att tappa djuret på blod.

-Den som utför en sådan operation måste ha en viss kirurgisk färdighet. Jag skulle kunna utföra ingreppet själv, trots att jag själv inte är någon speciellt skicklig kirurg. Men

jag förstår inte hur förövarna av de här sakerna kunnat ta sig in i inhägnaderna utan att lämna några spår efter sig. Det är mer än besynnerligt.

Atomforskaren Howard Burgess har gjort sin egen privata undersökning av fallen och har även egna teorier rörande stympningarna. Vad som slår honom är bl.a. att djuren sedan de stympats inte blivit angripna av rovdjur eller fåglar: kropparna bara ligger där utan att bli uppätta. Dessutom sväller eller jäser ett kokadaver upp mycket hastigt, men de här djurkropparna gör det inte. Varför? De ligger kvar dag efter dag och sväller inte.

Obduktioner har gett en hel del överraskande resultat. Burgess anser med ledning av dem, att de stympade djuren blivit utsatta för kraftiga doser av mikrovågsstrålning.

En ko som legat död 6-8 timmar har fortfarande en fullt ätbar lever. Den och dess blod har en mörk färg. Levern från en ko som stympats visade sig däremot vara blekskär till färgen eller vitaktig. Den kändes seg och blodet i den såg ut som skärt, vattnigt bläck.

-En sådan effekt, menar Burgess, kan åstadkommas med mikrovågsstrålning. Vid ett tillfälle tog jag hem en leverbit från ett stympat djur. Jag tänkte se vad som hände med den, om jag lät den ligga ute. Vi bor i ett hörnhus omgivet av buskage. Det är det vanliga springet av hundar och katter där. Jag lade levern under en buske och var alldeles säker på att den skulle vara försvunnen uppäten, nästa morgon. Men två veckor senare låg den fortfarande kvar och köttet hade torkat. Inget djur rörde vid den. Till slut rutnade den bort.

Den första djurstympningen i New Mexico ägde rum i juni 1976. Platsen för dramat var den gången Manuel Gomez ranch inte långt från Dulce. När Burgess kom till platsen upptäckte han runt kokroppen en mängd cirkelrunda spår, och dess-

utom kunde man se ett antal märken som efter ett trefotssteg. Runt omkring var gräset dött. Halten radioaktivitet var tre gånger högre än det normala för området.

I slutet av april månad 1978 dog en ungtjur under mystiska omständigheter på Gomez ranch. Ändtarm och könsorgan hade avlägsnats. Djuret låg utsträckt tvärs över en hård lerväg, som utgör enda infart till betesängen och går rakt förbi Gomez hem.

Man kunde se cirkelrunda spår runt kroppen - de var placerade par om par och hade en diameter om 8 cm. Det var samma sorts spår, som man fann vid stympningen 1976. Märkena hade gjort djupa intryck i den hårdtrampade leran. De måste ha gjorts av något mycket tungt, metalliskt föremål. Ett försök att åstadkomma liknande hål med stövelklackar misslyckades.

Allteftersom stympningarna fortsatte i New Mexico drog Burgess slutsatsen, att stymparna måste ha närmat sig offren uppifrån. Händelserna utspelades ofta i mycket svårtillgängliga områden, dit inga landburna fordon kunde ta sig fram. Djuren hade dessutom som regel lemlästats och dödats nattetid.

På Burgess förslag föste man natten till den 5 juli 1978 ihop 120 biffkor i en inhägnad för att prova Burgess teori om att de luftburna marödörerna möjligen använde sig av ultraviolett strålning för att göra i förväg utvalda offer synliga från luften.

Provet lyckades. Man fann att en del av boskapen bar klart synliga, fluorescenslysande märken på ryggen. Märkena var inte helt lika men hade en sak gemensamt. De hade alla placerats på djurens rygg, så att de kunde ses tydligt från luften. Burgess tog prov av såväl märkta som omärkta koryggar till laboratoriet, där de underkastades analys.

Man upptäckte snart något mycket egendomligt: efter 14 dagar försvann fluorescensen. Man fann betydande mängder kaliumkarbonat

och magnesium i märkena (kaliumhalten var 70 gånger högre än normalt). De ej märkta hudarna saknade kaliumhalt. Substansen hade gjorts vätskelöslig av förövarna. Man kunde ej förstå annat än att märkena placerats på djurens ryggar i en viss bestämd avsikt.

Men Burgess medger öppet, att han inte förstår vilken denna avsikt är. Han kan inte ens bevisa att de mystiska märkena har något samband med stymplingsfallen, men han minns en händelse från försökssnatten.

Indianerna i trakten hade hela tiden visat sig misstänksamma mot undersökarna och aldrig talat om

stymplingarna, men det natten hände något. En indian kom in på området och ville veta vad det hela rörde sig om. Plötsligt sade han:

-Säg ni ljuset där borta?

Burgess förklarade att det hade han inte gjort.

Indianen sade att ljusskenet hade följt honom hela vägen och att det stått och kretsat över boskapsinhägnaden medan experimentet utfördes.

-Det var samma sorts ljus som brukar visa sig när boskapen stympas, sade indianen.

Övers. och bearbetning: Olle Öhman

Närkontakt av tredje graden i Indiana USA

Den 15 oktober körde en anonym polisman på en väg i Knox County. Han stannade kl. 23.30 för att sträcka på benen. Fram på den klara östra delen av himlen kom ett svart triangelformat föremål, stort som ett "hus" och tio gånger månens skenbara storlek. Föremålet befann sig enligt vittnets uppskattning på ett avstånd av 75 meter och 60 meter upp när det var som närmast, men ändå kunde inget ljud uppfattas. Fem figurer var synliga genom det långa fönstret på en av triangels ytor. De var endast synliga från midjan och uppåt, men verkade vara 150 cm långa och hade inga kläder. Stora sneda ögon, vit hy och en mun som en rak linje var urskiljbara i deras avlånga ansikten. Polismanen tyckte sig se rädsla i deras ögon som aldrig blinkade, och han försökte telepatiskt intala dem att inte vara rädda. De långhalsade ufonauterna svarade telepatiskt, och frågade ho-

nom (håll i er nu): "Varför hatar du iranierna?"

Polisen sade att han inte svarade. UFOt kom närmare och flög sedan i väg tills det försvann i mörkret i nordost. Under iakttagelsen hördes intermittenta störningar i polisradion (FM, från 155 - 250 Mhz), vilka försvann när UFOt avlägsnade sig. Samtidigt pulserade bilens motor och strålkastare (en 1978 Pontiac V-8). Hundar - som han inte kunde se - skällde och ylade i grannskapet.

Den uppskakade polismanen upplevde följande symptom under iakttagelsen: yrsel, dåsighet och tårade ögon. Han fortsatte att känna sig dåsig och hade huvudvärk en tid efteråt. Han är rädd för att förlora jobbet om folk får kännedom om hans upplevelse.

Källa: Frontiers of Science, Vol.3, no.3, March-April 1981.

En fantastisk ockult teori:

Vi lever inuti jorden

Vetenskapen anser allmänt, att jorden är en fast himlakropp med en flytande het massa i sin kärna. Men ända sedan 1818, då en viss kapten John Cleves Symmes tillkännagav, att jorden i själva verket är ihålig och är försedd med ingångar vid vardera polen, har en vida mer excentrisk syn på vår planets sammansättning fångat många människors intresse.

William Cyrus Reed Teed och Marshall B. Gardner förfäktade också, med något skilda utgångspunkter, åsikten att jorden är ihålig. I smält tillstånd, teoretiserade de, skulle den ha virvlat runt sin axel med en sådan enorm hastighet, att dess tyngre material av centrifugalkraften slungades ut mot periferin. Detta gav jorden en 1300 km tjock skorpa och ett hålrum om ca 8.000 km samt en inre jordisk sol med en diameter på omkring 1.000 km. Vid varje pol finns enligt deras teori en öppning om ca 2.200 km bredd.

Jorden börjar "kröka inåt" vid 70-75 graders nordlig och sydlig bredd menar de. Eftersom polöppningarna är så vida och avböjningen in mot dem går så pass långsamt erfär ingen, som är på väg in mot håligheten, att de börjar passagen vid breddgraderna i fråga.

Den mest överraskande tesen är, att det i jordens inre skulle finnas ett rikt utvecklat växt- och djurliv - ja, t.o.m. mänskliga varelser existerar där.

Vad anser då den etablerade vetenskapen om detta? Professor Paul Melchior, som är generalsekreterare vid Internationella unionen för geodesi och geofysik, säger spontant: "Jorden ihålig! Löjligt!"

Det finns klara bevis som man erhållit vid exakta mätningar dels via satellit dels genom seismiska meto-

der och dessa visar, att jordens täthet ökar in mot centrum.

- Jorden är huvudsakligen sammansatt av en yttre skorpa om ca 30 km tjocklek, framhåller Melchior, och den har en mantel om 2.875 km. Den är mycket tät och har en flytande, inre kärna.

Finns det då ingenting som stöder teorin om en ihålig jord?

Den 7 juni 1894 upptäckte professor Percival Lowell ett besynnerligt ljusfenomen vid Mars poler. Det var två punkter som liknade stjärnor. Femtio år tidigare hade en annan professor, O.M. Mitchell, lagt märke till liknande fenomen.

Den 30 juni 1937 såg J. Latimer Wilson en serie skinande ljus, som sträckte sig tvärs över Mars sydliga polarhätta. Många liknande observationer har dokumenterats med avseende på andra planeter än Mars. Astronomerna har sålunda observerat ljuspunkter på Merkurius, Venus, Saturnus och Jupiter.

Gardner trodde, att dessa ljusfenomen utgjorde skenet från planetens centralt belägna sol och att detta ljus strömmade ut från polöppningarna. Han menade också, att Mars nattljus vid polerna är gulaktigt, ej vitt som det egentligen borde vara med tanke på att polerna är snöklädda.

Återsken av Mars i vår atmosfär

Det förvånar väl knappast att astronomerna har en helt annan syn på saken.

Enligt data som lämnats av sondererna Viking 2 och Mariner 9 består Mars poler sannolikt av kolsyra eller vattenis eller möjligen av en kombination av dessa ämnen uppblandade

med fint damm. Då jorden, Mars och solen ligger i "rätt" läge i förhållande till varandra, kan ljuset från snön återkastas och ge den optiska effekt som iakttagits.

Den gula färg man observerat från jordplanet kan bero antingen på den grundliga färgen på isen eller på den diffusa reflektionen från Mars kolsyre-atmosfär. Den sannolikaste förklaringen är likväl, att det rör sig om ett återsken av Mars orangenyanser i vår atmosfär.

I fråga om andra planeter anser professor Lawrence W. Fredrick, att klart lysande punkter och blixtrar som iakttagits utgöres av moln på hög höjd. I dessa moln bryts solljuset. När det gäller Merkurius skulle det emellertid kunna röra sig helt och hållet om en synvilla.

Viss försiktighet är nödvändig! Nya data kommer ständigt in från utsända rymdfarkoster och dessa data gör korrigeringar oundvikliga. Tolkningarna av förhållandena på planeterna ändrar sig därför mycket snabbt.

Sötvattenfloder ur jordens inre

Före omkring 1300 seglade islänningar och norrmän till breddgrader i höjd med Grönlands östra kust samt till närheten av Spetsbergen. Av deras iakttagelser framgick, att det fanns öppet vatten - isfritt hav - norr om Grönland. Sedan den tiden har polarforskare som Hall, Greely och Peary rapporterat, att de funnit isfria havsvidder - men hur långt dessa områden sträcker sig är det ingen som vet.

Teed spekulerade i att dessa isfria vatten inte bara omger polen utan tränger rätt in i jordens innandöme och att många utforskare alltså befunnit sig i jordens inre, utan att de haft den ringaste aning om saken!

Teed skrev också, att isbergen bildades av floder som strömmade ut genom jordens polaröppningar. Så snart dessa inre floder nått havsytan fryser de till och bildar berg av sötvattensis.

Om sommaren bryts bergen sönder och bildar flytande isöar. Enligt honom finns det ingen annan förklaring till att isbergen är uppbyggda av sötvatten. Detta vatten har inte kunnat tillkomma genom regn, eftersom polarområdet mottar bara ett par centimeter nederbörd om året.

Men vetenskapen kan ej stödja Teed på den punkten. Stora delar av nordpolens ismassor bildas på Grönlands västkust och bryts av från glaciärer, som flyter ut i havet.

Teed kunde också förklara, varför stenar, damm och andra partiklar återfinns i isbergen. De skulle utgöra avfall från vulkanutbrott i jordens inre, fantiserade han.

Föreningarna torde i stället häröra från vulkanutbrott och då från eruptioner på jordens yta, från vulkaner på Island eller andra håll i världen.

Överraskande djurliv vid nordpolen

Det rika djurliv som polartrakterna kan uppvisa, förbryllar vetenskapsmännen. Myskoxarna t.ex. stannar kvar och övervintrar och alkor som kan räknas i miljoner flyger norrut, då vintern nalkas. Teed ansåg, att sådana djur och fåglar inför den stundande vintern helt enkelt flydde till varmare klimat i jordens innandöme.

Men det är faktiskt ingenting märkvärdigt i det faktum, att djur och växter förekommer inom polarområdet. Botaniker har funnit över 3.000 olika blomarter och enbart på Grönland finns det drygt 600 olika insekter.

Alkorna flyger till nordvästra Grönland och stannar där, innan de flyger söderut.

I april 1895 fann den norske polarforskaren Fritjof Nansen till sin förvåning spår efter rävar så långt norrut som 85:e breddgraden. I våra dagar har ryska polarforskare upptäckt rävar ännu högre upp, vid 88:e

breddgraden, 800 km från land.

Amerikanerna har också sett sådana djur endast ett hundratal kilometer från den geografiska polen.

Vad gör djuren i detta bistra klimat? Ingen kan ge något säkert besked på den punkten. Ett faktum är, att de tycks klara sig bra. Då ju även andra djur som isbjörnar och vissa måsar vågar sig mycket långt norrut, tyder detta på att föda förekommer i rikligare mån än man vågat tro.

Nådde polarforskarna fram?

Enligt historieskrivningen var Robert Edwin Peary den förste som nådde nordpolen (6 april 1909). Fredrick Cook gör honom dock äran stridig.

Men Marshall Gardner hävdade bestämt, att ingen av dessa polarfarare någonsin nådde ända fram. Han kan faktiskt ha rätt! Cook kunde inte på något sätt dokumentera sitt påstående och hans två eskimåiska följeslagare på färden över isen ville inte stödja honom i hans påståenden. Såväl svenska vetenskapsakademien som Köpenhamns universitet konstaterade efter en grundlig utredning, att Cook inte varit vid nordpolen!

Även Pearys historia anses något tvivelaktig. Det pekas bl.a. på att han knappast kan ha tagit sig fram med påstådd hastighet: ca 40 km om dagen till fots över snö- och isvidder och detta under 45 dagar. Han var vid den tiden 53 år. Under tidigare polarfärder hade Peary färdats med i genomsnitt 12 km om dagen.

Trots allt har nu många verkligen passerat över den geografiska polen. Richard E. Byrd och hans pilot Floyd Bennett flög som första par rätt över nordpolen i maj 1926. Färden tog drygt 15 timmar. Den 29 maj 1951 gjorde Charles Blair den första soloflygningen över området och avverkade en sträcka på 5.500 km från Bardufoss, Norge, till Fairbanks i Alaska.

I sammanhanget måste nämnas

Scandinavian Airlines System (SAS) som den 15 november 1954 slog världen med häpnaden med att öppna sin nordpolsrutt. 1954 och 1958 gled de atomdrivna utbåtarna Nautilus och Skate under isen.

I intet fall har man under dessa resor upptäckt någon öppning, som skulle leda från polerna in i jordens inre.

Men anhängarna av den ockulta teorin anser, att flygplanen aldrig varit ens i närheten av den geografiska polen och att de missat den magnetiska polen med 250 km. Experterna å sin sida säger bestämt, att de flygplan som trafikerar Japan från Europa dagligen flyger rätt över eller åtminstone mycket nära den magnetiska polen.

Satellitbilder visar hål

Den 6 januari 1967 och 23 november 1968 togs från den amerikanska satelliten Essa-3 (Environmental Science Administration) och Essa-7 två unika bilder. Av drygt 1,5 miljoner fotografier som tagits över en under normala förhållanden molntäckt nordpol är dessa två de enda

**HAR DU KOMMIT IHÄG
att förnya din
PRENUMERATION?**

UFO

INFORMATION

Box 16, 596 00 Skänninge.
Postgiro 8 43 25-0

**UFO-Information
HANDLINGSPROGRAM**

30 :-
Postgiro: 8 43 25-0

som uppvisar ett helsvart, cirkelformat område. Det är fullständigt fritt från moln.

Kan detta då vara det efterlängta- de beviset för att jorden är ihålig? Öppningen till jordens inre? "Hå- let" i Essa-7:s bild tycks ha en dia- meter om ca 2.500 km, något som nöjaktigt närmar sig Gardners upp- skattning av öppningens storlek.

Bilderna är emellertid inte riktigt vad de tycks föreställa. Eugene R. Hoppe, som är chef för dataavdel- ningen för satelliter, säger att bilden från 1968 i själva verket inte är en enda bild utan en sammanställning av 13 olika bilder tagna under en viss tidsperiod. Eftersom det under den- na årstid är mörkt vid nordpolen syns heller ingenting på bilderna.

Hoppe framhåller, att förbättrade kameror i framtiden kan förväntas registrera även mörka områden.

Fiskare med i det okända!

Den finns en sällsam historia om ett par fiskare som vid 1800-talets mitt gjorde en resa till jordens in- nandöme. Huvudpersonen i berät- telsen är Olof Janson, en finländare som uppges vara född i Uleåborg den 27 november 1811. Vid 14 års ålder fick han börja fiska regelbun- det med sin far. Fiskefärderna ut- sträcktes till allt större områden och i april 1829 begav sig de två männen med sin båt till Hammerfest. Där stannade de en vecka för att provian- tera, varpå de fortsatte sin seglats norrut, mot Spetsbergen och Frans Josefs land. De fortsatte mot de ark- tiska farvattnen, varvid underliga saker började hända. Kompassnålen svängde hit och dit och en svart, fuk- tig dimma närmade sig dem. En dag utbröt en våldsam snöstorm, som skakade det lilla fartyget och drev dem in i det okända.

När stormen bedarrat befann de sig till sin häpnad i fullständigt främmande trakter. De färdades i sötvattnen och kunde ingenstans se de fruktade isbergen. Vid ett till-

fälle mötte de ett gigantiskt skepp lastat med hundratals sturvuxna passagerare, som hälsade dem vän- ligt. Det var veritabla jättar om drygt tre meters längd.

Under två år kryssade Olof och hans far omkring i denna förtrollade värld. Här såg de väldiga skogar med träd som var hundratals meter höga, elefanterna nådde en höjd av 25 m och människorna uppgav sig kunna bli bortåt 800 år gamla.

När männen småningom beslöt sig för att återvända från jordens inre till sin gamla värld, stötte de emellertid på svårigheter. Fartyget kantrade mot ett isberg och Olofs far omkom. Själv räddade han sig upp på ett stort isflak och där upp- täcktes han av en skotsk valfångare, som tog honom ombord och förde honom till europeisk hamn.

Om Olofs fortsatta öden kan berät- tas att han efter någon tid kom till- baka till Finland, där han blev in- spärrad på livstid på ett sinnessjuk- hus. Han hade varit oförsiktig nog att berätta om sina öden för släk- tingar. Efter 28 år blev han emeller- tid fri. Han fortsatte att fiska men emigrerade 1889 till Förenta Stater- na, där han först slog sig ned i Bata- via och sedan i Los Angeles. Olof Janson synes ha levt ett tämligen isolerat liv.

Han berättade inte för någon om sitt äventyr i jordens inre, vis av den skada som drabbat honom i Finland. Men då han vid 90 års ålder låg på sin dödsbädd avslöjade han likväl händelserna i sitt liv för författaren Willis George Emerson, som i sin tur återgav dem i sin bok "The Smo- ky God".

Författaren till denna artikel - Zbigniew Mamak - har bedrivit grundliga efterforskningar för att fastställa sanningshalten i lämnade uppgifter. I intet fall har det emeller- tid varit möjligt att vinna bekräftelse på data rörande Olof Janson. Någon person vid det namnet existerar inte i kyrkböckerna i Uleåborg. Ej heller återfinnes han i arkiven i Batavia, el-

ler i Los Angeles. Olof Janson får nog ses som en sagofigur.

Öundvikligen kommer också UFOs in i bilden. Ett flertal ufologer har velat påstå, att flygande farkos- ter har sina baser i jordens inre och tar sig in och ut genom öppningarna vid polerna. Men de stora UFO-or- ganisationerna såsom Apro, Utrc

och Cus finner ingenting som ger den tanken stöd. Ytterst få UFOs har någonsin siktats vid nordpolen och ingen sådan farkost har rapporterats från det antarktiska området.

Fate, juli, augusti 1980.

Övers. Olle Öhman

Är jorden platt, ihålig — eller rentav rund?

Det finns fortfarande människor som tror att jorden är platt. De ut- gör resterna av en religiös sekt, som för ej så länge sedan förde en blomstrande tillvaro i USA. Den grundades 1895 av skotten John Alexander Dowie och fördömde den moderna tidens "skamprodukter" såsom tobak och alkoholhaltiga drycker. Sekten kontrollerade staden Zion i Illinois och det kunde hända, att oskyldiga besökande som ej kän- de till de rigorösa lagarna åkte fast och blev arresterade för att de hade rökt eller förtärt alkohol.

Dowies verk fortsattes och utvid-

gades av hans anhängare Wilbur Glenn Voliva, som med stöd av di- verse bibliska utsagor fann, att jor- den var platt. Nordpolen blev i Voli- vas lära jordens medelpunkt, medan sydpolen låg i periferin omgiven av is för att hindra fartyg från att falla över kanten och ned i Hades, under- jorden.

Under Hades ligger enligt Volivas lära ytterligare ett plan som är hem- vist för de andar som levde på jorden före Adam. Stjärnorna är där mycket mindre i storlek än jorden och rote- rar runt omkring den. Månen är

På den grönländska västkusten kalvar glaciärerna.

självlysande. Om solen säger Voliva:

"Tanken att solen är 150 miljoner kilometer från oss är helt vansinnig. Inte heller har den en diameter på flera miljoner kilometer. Nej, solen är bara 50 km bred och befinner sig inte mer än 5.000 km från jorden".

"Det är klart, att så måste vara fallet. Gud skapade solen för att den skulle lysa på oss. Därför har han också placerat den nära jorden".

Med åren fick Voliva allt fler mystiska hugskott. Han förutsade åtskilliga gånger världens undergång, bl.a. åren 1923, 1927, 1930 och 1935. Trots att världen bestod efter alla dessa förutsägelser, vägrade han inse, att han möjligen kunde ha tagit fel.

Också hans död måste ha kommit som en överraskning för honom. Voliva hade nämligen förutsagt, att han skulle leva tills han blev 120 år med hjälp av en specialdiet bestående av paranötter och kärnmjolk. Men han blev långtifrån så gammal.

Halley först med "hålteori"

Av helt motsatt slag är teorierna om den ihåliga jorden, John Cleves

Symmes använde större delen av sitt liv för att övertyga amerikanerna om att vår jord är uppbyggd av fem koncentriskt sfärer, som var och en är försedd med enormt hål vid polerna.

Symmes teori var varken den första eller sista i sitt slag. Redan 1692 hade den engelske astronomen Halley (efter vilken den berömda kometen är uppkallad) avslöjat något liknande. Han påstod, att jorden bara var ett omkring 800 km tjockt skal. Inuti detta fanns tre andra skal eller sfärer i storlek som Mars, Venus och Merkurius. Dessa upplyste var för sig av det ljus, som fanns mellan de olika skalerna.

När man år 1716 såg ett fantastiskt norrsken, uppfattades detta av Halley som ett ljus från någon av jordens inre sfärer. Eftersom jorden plattas ut vid polerna, borde enligt Halley ljuset lättast kunna tränga igenom just vid dessa punkter.

Eskimåernas ursprung: jordens inre!

1913 utgav som nämnes i artikeln ovan Marshall B. Gardner sin bok "Journey to the earth's interior. Han

utvidgade 1920 dess innehåll till inte mindre än 456 sidor. I boken tillbakavisar han Symmes fantastiska villfarelse om flera olika sfärer och hävdar i stället, att det bara rör sig om ett enda skal, ca 1.300 km tjockt. Den inre solen ger evigt dagsljus till interiören. Vad vi kallar norrsken är enligt Gardner vårt norrsken.

De djupfrysta mammutar som påträffats i den sibiriska tundran kommer från jordens innandöme och Gardner menar, att det fortfarande borde finnas exemplar som lever där. Detsamma gäller eskimåerna, vilka i sina legender berättar om ett land med evig sommar.

Som alla paranoidea forskare kunde Gardner bara se sig själv som ett missförstått geni, förlöjligad av sin omvärld men samtidigt förvissad om eftervärldens uppskattning.

Gardners och Symmes teorier har det otroligas fascination. Deras tankegångar överträffas likväl av Koresh eller Cyrus Reed Teed (1839-1908). Hans teorier som offentliggjordes 1870 ter sig nära nog geniala i sin fulländade förvrängning.

Vi lever alltså inne i ett jordiskt hål. Längst in mot centrum finns sol, måne, stjärnor, planeter och kometer. På andra sidan skalet finns ingenting.

Solen i hålrummets centrum är för oss osynlig men dess ljus reflekteras, så att vi uppfattar det som en sol.

Jorden förefaller oss konvex men detta är, menar Teed, en ren synvilla.

1890 noterade "The Chicago Tribune", att Koresh-samfundet hade 4.000 medlemmar. Teed grundade staden Estero, som han kallade det nya Jerusalem. Det skulle bli världens nya huvudstad. Plats bereddes för åtta miljoner invånare, men endast några hundra bosatte sig där.

Trots allt lyckades man hålla kolonin vid liv. Den förlöjligades ideligen i de lokala tidningarna, och samfundet blev aldrig vad fanatikern Teed hade hoppats på.

Då han dog 1908 förrättades bön över hans stoft i hela två dagar. Han begravdes på en ö som kallades Estero Island.

I det nazistiska Tyskland florerade allsköns mystiska rörelser helt ohämmat. Hitlers forskare sändes ut för att med dyrbar utrustning bland annat utröna, huruvida jorden verkligen var ihålig. En sådan omständighet skulle göra det möjligt, trodde tyskarna, att följa den engelska flottans rörelser. Detta skulle ske med hjälp av infraröda strålar, som har mindre avböjning än vanliga, synliga ljusstrålar. Försöken gav inget resultat.

Trots alla raffinerade teorier, får vi nog fortfarande hålla fast vid att jorden är rund!

Olle Öman

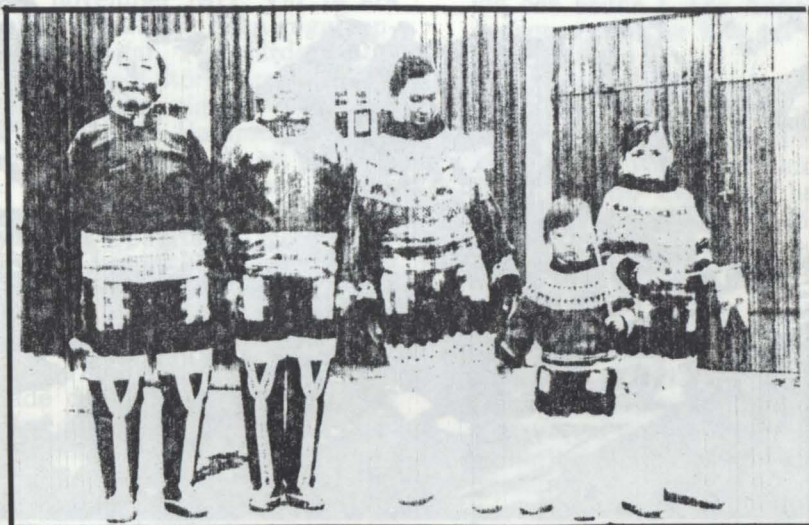
Iowas skygga humanoid

av Jerome Clark

Den 1 augusti 1965 inträffade en större UFO-våg i mellersta USA. Enbart under den första kvällen i månaden bokfördes iakttagelser i Texas, Arkansas, Kansas, Oklahoma, New Mexico, Colorado, South och North Dakota, Nebraska, Wyoming och staten Washington. Under denna våg, vilken tog flera veckor i

anspråk, uppgav flera personer att de sett UFO-piloter.

De två kända UFO-rapporterna kom från Grand Forks, North Dakota den 8 augusti och från Renton, Washington, tre dagar senare. I det första fallet såg tre unga kvinnor ett genomskinligt, cirkelrunt UFO som vilade på en golfbanas gräsmatta;

Eskimåerna som i sina legender har berättelser om landet med evig sommar.

inuti det kunde de se silhuetterna av "små figurer". UFOt och dess piloter försvann sedan helt plötsligt som om det "bara exploderade". I det andra fallet observerade två tonårsflickor tre 1,65 m långa humanoida varelser med underligt utseende som närmade sig dem, vilket fick dem att lägga benen på ryggen och i panik springa från platsen. När de tittade tillbaka var de främmande varelserna försvunna.

Nu har ett tredje UFO-nautfall kommit i dagen, tack vare de ansträngningar som gjorts av Ralph C DeGraw, en UFO-forskare som bor i Hazelton, Iowa. DeGraw fick första gången höra talas om händelsen i januari 1974 genom en släkting som var arbetskamrat med vittnet som nu är 24 år. Den 13 januari intervjuade DeGraw mannen i dennes hem i Denver. Detta är vad som kom fram:

Mellan kl 15 och 16 en het eftermiddag under den andra veckan i augusti 1965 satt David Gibson i trädgården framför sitt hem i Waverly, Iowa, tillsammans med sin far och syster.

Plötsligt påminner han sig.. hörde vi ett högtontigt vinande ljud. Vi tittade oss runt några minuter men kunde inte upptäcka något. Sedan tittade jag åt syd och såg farkosten sakta sänka sig ned från himlen.

UFOt, som såg ut som två ihoplimmade tefat, ca 4,5 till 6 meter i diameter och silvergrått till färgen, hade en glänsande yta som polerad aluminium, men reflekterade inte det skarpa solljuset. Det saknade fönster och det fanns inga andra synliga markeringar.

Det sänkte sig sakta ned tills det tog mark bakom en trädbevuxen kulle utom synhåll. När det väl försvunnit ur sikte avtog det vinande ljud som förknippats med det.

Söder om kullen, på vilken en övergiven bondgård ligger, finns ett gammalt stenbrott. Då han lagt märke till att UFOt försvunnit i den riktningen, gav sig Gibson iväg i hopp om att kunna se det bättre. För att ta sig dit - en sträcka på mellan 400

och 800 - var Gibson tvungen att korsa en plogd åker.

"Ca 160 meter från platsen," sade han, "upptäckte jag en varelse eller ett föremål som stod bakom ett träd på toppen av kullen, men jag såg den endast några sekunder. Efter att jag sett detta skyndade jag på mina steg så att jag nästan snubblade. För att hålla balansen var jag tvungen att titta ned en stund. När jag såg uppåt igen var tingesten borta. Jag missade chansen att få en god titt på varelsen."

"Några minuter senare såg jag något med suddiga konturer och ett ljud som påminde om luft som rusar runt ett snabbgående föremål.

Gibson fortsatte vidare till den plats där varelsen hade stått. När han väl kommit fram undersökte han det omgivande området och letade efter bevis på att den funnits där, men han fann varken fotavtryck eller nedtryckt gräs.

Varelsen verkade ha varit 90 till 105 cm lång. Den hade stått bakom trädet och betraktat honom. Trädet hade skytt allt utom huvudet och vänstra skuldran. Han befann sig för långt ifrån för att kunna urskilja några anletsdrag, om det fanns några, men han sade att den verkade vara "skallig". Han var i stånd att fastställa längd genom att notera hur högt den stått i förhållande till trädet.

Han gick sedan över kullen för att se efter om själva UFOt lämnat några spår efter sig. Han upptäckte snart att så var fallet: ca 12 meter söder om trädet i närheten av stenbrottets norra tvärbranta vägg fanns ett fullständigt runt, bränt område som var ca 4,5-6 meter i diameter. Utanför cirkeln var gräset grönt, innanför var det svartbränt.

Men detta var inte allt. När Gibson inspekterade platsen mer noggrant lade han märke till tre rektangulära avtryck i marken, vilka var placerade i en triangel inuti det brända området. De var 2,5 cm djupa, 13 cm breda och 30,5 cm långa, och vart och ett av dem var placerat 60 cm in

från den omgivande kanten och tillsammans bildade de en triangel i norra halvan av cirkeln. Marken var "stadig" och Gibson menade att UFOt måste ha varit ganska tungt för att åstadkomma dylika avtryck.

Efter att han sprungit tillbaka hem berättade Gibson för sina föräldrar vad han hade sett, och hans far uppmanade honom att kontakta polisen i Cedar Falls. Detta visade sig vara ett misstag. Polismannen i Cedar Falls förlöjlade öppet historien och vägrade följa med familjen Gibson tillbaka till Waverly för att undersöka saken. Waverlypolisen avfärdade också rapporten och brydde sig inte om att undersöka saken.

Fast besluten att inte tala mer om händelsen återvände Gibson dagen därpå till den påstådda landningsplatsen för att leta efter ytterligare avtryck. Men det fanns inga sådana.

Märkligt nog såg Gibson ca en vecka senare åter ett UFO. Kanske

till och med samma UFO, eftersom det såg exakt likadant ut som det förra.

Kl 1 en lördag, när han var på väg hem efter en träff med den flicka som han senare gifte sig med, fick han in UFOt i bilens strålkastarljus när han närmade sig krönet på en backe. Vid tillfället körde han söderut på en grusväg. UFOt svävade ca 9 meter över marken. När strålkastarljuset träffade det, sköt det iväg åt höger och kunde inte längre upptäckas.

DeGraw, en duktig och intelligent forskare, menar att Gibson är en "ansvarskännande person som vid två tillfällen bevittnade något som han inte kunde förklara". Gibson själv är övertygad om att han såg ett "rymdskepp".

Källa: Flying Saucer Review, Volume 21, Numbers 3 & 4, 1975

Jag fick sällskap med ett UFO till arbetet

En vintermorgon för ett antal år sedan skulle jag med bil ta mig från Fornåsa till mitt arbete i Malmslätt. När jag öppnade porten till huset där jag bor, fick jag en känsla av att något rasade ner på mig. Jag trodde det var ett snöskred från taket, men då jag tittade upp såg jag en röd skiva, som föll i en båge mot marken och sedan satte kurs uppåt igen och försvann.

Jag satte mig i bilen och for iväg. När jag passerat Klockrike på väg mot Linköping dök skivan upp på höger sida om bilen ca 150 meter ut på ett gärde och ca 100 meter över marken. Skivans skenbara storlek var lika med fullmånen. Den var ljusröd.

Eftersom det var kallt ute var sidorutorna på bilen nedisade. Jag tänkte därför att skivan skulle synas bättre i framrutan. Som om den skulle ha uppfattat min önskan ökade den hastigheten, så att jag kunde ha den i

blickfånget när jag körde. När skivan accelererade tycktes dess främre kant (den som var i färdriktningen) skilja sig något från den övriga delen. Den antog en djupare färgton och lyste blodröd. När skivan upphörde att accelerera och åter flög med jämn hastighet, fick den tillbaka sin ursprungliga färg och utseende. Under någon minut kunde jag observera skivan genom framrutan innan den ånyo lyste upp och med 45 graders vinkel sköt upp mot skyn.

Väl framme vid F3 (min arbetsplats) steg jag ur bilen, stängde dörren och kastade en blick upp mot himlen för att se om min "följeslagare" var synlig. Jodå, den fanns där. Den dök ner mot bilen och i en u-sväng försvann den bort över flygfältet.

Carl-Axel Jonzon,

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

BOX 11027

600 11 NORRKÖPING

Utgivarkorsband

UFO-INFORMATION Box 16, 596 00 Skänninge.

UFO

INFORMATION

önskar alla sina läsare

**Gott Jul
Gott Nytt År**

och
ett varmt tack för 1984

Glöm ej prenumerationen